

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 26. De præparatione ad sacram Communionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

September. Pete à Deo veniam ob exiguam pietatem, & reverentiam, qua hætenus Missæ Sacrificio assististi.

In omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda. *Malach. 1. 11.*

Tu verò, cùm Sacerdotem videris offerentem, ne Sacerdotem considera hoc facientem, sed manum Dei invisibiliter exerensam. *Chrysost.*

DIES XXVI.

De Præparatione ad S. Communionem.

I.

David populo ostensurus, quàm ardentè se parare, quantumque conferre ad Templi extructionem eum oporteret, ait: *Opus grande est: non enim homini præparatur habitatio, sed Deo.* Quamvis igitur fervor noster esse debet ad S. Communionem nos parandi, in qua anima nostra modo quodam longè magis admirando templum, & sanctuarium fit Divinitatis. *Opus grande.* Estne majus quid in Religione nostra, quàm hæc occupatio? ut cognoscamus dispositiones, quibuscum ad Sacram Communionem accedendum, aliud necessarium

*1. Paral. 29.
v. 1.*

rium non est, quam, ut quatuor eidem ad- September.
iuncta consideremus. Quisnam est, qui

in hoc Sanctissimo Eucharistiæ Sacramen-
to venit? est Deus. Quantam is non exi-
git puritatem? ad quem venit? ad homi-
nem: quanta humilitate hominem istum
præditum esse non oportet? quomodo ve-
nit? ingentem patrando miraculorum nu-
merum: quanto fervore, quantis conatibus
ei non respondendum? Cur venit? ut sei-
psum nobis præbeat; quantam nobis fidu-
ciam hæc bonitas inspirare non debet? En
quatuor præcipuas ad S. Synaxim sumen-
dam dispositiones! Qui venit ad nos,
Deus est, Sanctus Sanctorum est: cum
quanta puritate, cum quanta sanctitate eum
excipere non debemus? homines Sanctissi-
mi immundos se reputabant, considerata
illius sanctitate, quem in S. Communione
essent sumpturi. S. Franciscus, terrestris
ille Seraphinus, non satis purum se credit,
qui ad sacerdotium admittatur. Quid igitur
de nobis peccatoribus sentiendum? *Sacerdo-*
tes, inquit Dominus in antiqua lege, *offerre*
debent panes propositionis: igitur Sancti erunt.

*Levitici 21,
6.*

Quænam igitur puritas, & sanctitas illorū
esse debet, qui toties panem vitæ sumunt?

II. Sed ad quem Deus hic tam grandis,
& sanctus venit? ad hominem. At quid

U 4

est

September? est homo? vilitas, imbecillitas, miseria
& malitia ipsa. Quomodo Majestati Dei
cum hac vilitate, potentiae cum hac imbecillitate, felicitati cum hac miseria, ejus
sanctitati cum hac malitia convenire potest? annon lumen tenebris facilius sociaretur? Humilitas sola hoc fœdus facere,
hæc sola miraculum istud patrare potest.
Hæc res sibi penitus oppositas conciliat;
hæc longissimè inter se remotas rursus
conjungit, hæc omnia supplet. Ubi homo verè humilis est, non ampliùs est imbecillis, miser, malus, sed digna Dei habitatio fit. Habitârne in cælo meliùs? frui-
tûrne ibi majori gaudio, quàm in corde sincerè humili? quò minùs dignum me, Deum meum sumendi, judico, eò dignior hoc sum honore. Sed quomodo Deus tantus, & tam sanctus ad nos venit? faci-
ciendo prodigia tam inusitata, ut ea solus, qui ea facit, comprehendere possit. Quæ ratione respondere possumus ardenti desiderio, quo Deus ad nos venire parat, magnis molitionibus, quas hunc in finem adhibet; nisi ingenti fervore, qui nos animet ad omnes vires intendendas, ut dignè eum excipiamus? sed quomodo nos, qui debiles, & impotentes sumus, sat virium habebimus, nisi ipsemet nos, Domine, ad-

adjuves? neque enim suscipere te possumus sine te; & tu solus id dignè faciendi gratiam nobis conferre potes. September.

III. Sed cur Deus tantus, tamque sanctus ad me venit? propterea, ut infirmitatibus meis medeatur; propterea, ut ab omnibus malis me liberet; propterea, ut omnibus bonis me repleat; propterea, ut se ipsum mihi donet, meque sibi uniat. Possūne dubitare, quin grandia misericordiae in animam meam exercendae consilia moliarur, cū videam tanta prodigia, ut ad me veniat, ab ipso patrari? frustrāne Deus infinitè sapiens tanta miracula ederet, tantisque uteretur conatibus, nullo sibi proposito fine? possūne de hoc dubitare post tot sponsiones hac super re mihi factas; cū dixit, *eum, qui manducaverit ejus carnem, in ipso mansurum, & non nisi pro ipso victurum?* Et si hac de re dubitare non possum; possūne incitamenta confidentiae meae majora desiderare? potestne hæc mihi imponere fundamenta tam solida habenti? aperi mihi cor tuum, dicit Dominus, per vivam confidentiam, & implebo illud; eò usque favores meos extendam, quò usque tu spes tuas extendere poteris. Si cor tuum va-

Jo. 6. 58.

*Dilata os
tuum, & im-
plebo illud.
Psal. 80. 11.*

T 5

cuum

September, cum est, ideò contingit, quòd timore,
& diffidentia tua illud Deo occluseris.

*Utere hac praxi, ut bene ad Sanctissimam
Eucharistiam sumendam te præpares; & è te-
metipso quære: quis est, qui venit? ad quem
venit? quomodo venit? quare venit?*

Opus namque grande est: neque enim
homini præparatur habitatio; sed Deo.
I. Paral. 19. 24.

Quo non oportet igitur esse puriorem
tali fruente Sacrificio. Linguam, quæ
tremendo nimis sanguine rubescit. Chry-
sost.

DIES XXVII.

De Fiducia in Meritis Iesu
Christi.

I.

Merita Iesu Christi non minùs, quàm
ejus satisfactiones, infinita sunt,
plus, quàm abundantia sunt. Quanta hæc
mihi fiduciæ causa? quemadmodum pec-
catum erat malitiæ quodammodo infinitæ,
quia invaserat Majestatem infinitam; sic
non erat, nisi persona infinita, quæ pro
peccato dignè satisfacere, & compensa-
tionem offensæ parem offerre posset. Ho-
mi-